

Voorts ontvingen wij een als ingezonden stuk bedoeld schrijven van één der ondertekenaren van den brief (collega M. VAN DER HOEVE te Amersfoort), waarin hij o. m. zijn instemming met het protest motiveert. Wij hebben gemeend dit schrijven niet te moeten opnemen. Indien de 620 ondertekenaren beginnen hun instemming in ingezonden stukken te gaan motiveeren, zullen onder de 1400 Maatschappijleden, die niet teekenden ¹⁾, allicht ook enkelen hun onthouding willen toelichten: nu reeds zouden wij uit de talrijke ons toegezonden brieven een bloemlezing kunnen geven, waarin de protestbrief punt voor punt door de andersdenkenden gewraakt wordt. Wij doen dit echter niet, omdat wij meenen, dat het voor alle partijen beter is, de zaak nu als afgedaan te beschouwen. Slechts één zinsnede uit collega VAN DER HOEVE's brief moet ik hier afdrukken: „Toch meen ik als medeondertekenaar van het protest der twaalf te moeten protesteeren tegen Uw verdachtmaking in Uw hoofdartikel in het nummer van 23 Oct., als zou de strijd gaan tusschen pro- en contra-Duitsche sympathieën en als zou het protest een actie op politieken grondslag zijn . . . Ter Uwer informatie deel ik U mede, dat ik (en ik meen vele anderen met mij), ondanks allerminst pro-Duitsche sympathieën, niet aarzel mede te doen aan het protest der twaalf . . . enz.”.

Indien het deelnemen aan het protest door collega VAN DER HOEVE, en door vele anderen met hem, niet uit politieke sympathieën voortspuit, dan zijn maar twee dingen mogelijk: of hij of ik hebben de ware bedoeling van dien protestbrief niet begrepen. Maar, dat men in binnen- en buitenland dien brief over het algemeen zal opvatten als een besliste politieke manifestatie in een bepaalde richting, daar is geen twijfel aan. Deze opvatting een „verdachtmaking” te noemen, is nogal sterk. Intusschen is het van belang te vernemen, dat het deelnemen aan het protest voor velen deze beteekenis niet had.

Amsterdam, 25 October 1915.

G. VAN RIJNBERK.

VERDACHTMAKING ONZER REDACTIE.

In het nummer van 15 October ll. der *Zeitschrift für aertzliche Fortbildung* komt een brief voor van onzen Amsterdamschen collega P. J. DE BRUÏNE PLOOS VAN AMSTEL over het geneeskundig leven in Amsterdam tijdens den oorlog. Op hetgeen hij daarin schrijft over de meeningen en gevoelens der Nederlandsche geneeskundigen willen wij hier niet nader ingaan, maar wel moet even de aandacht gevestigd worden op een leelijke verdachtmaking onzer redactie, hier in het publiek, en nog wel voor een buitenlandsch publiek, geuit. Hij zegt nl., dat de Nederlandsche geneeskundigen zich niet veel met politiek inlaten en men daarom hier van geneeskundigen weinig uitlatingen over den oorlog tegenkomt. Wel liet het *Nederlandsch Tijdschrift voor*

¹⁾ De circulaire is alleen aan Maatschappijleden verzonden.

Geneeskunde af en toe een woord van zich hooren, maar dat kan men rustig buiten beschouwing laten, want dit tijdschrift staat niet voor iedereen open. Terwijl de *Duitsche geneeskundige bladen alle stukken opnemen, als zij maar goed zijn, neemt genoemd tijdschrift natuurlijk ook slechts goede stukken op, maar zij moeten door personen geschreven zijn, die in den smaak der redactie vallen. Men kan derhalve zulk een tijdschrift niet als de vertegenwoordiger der meening van de Nederlandsche geneeskundigen beschouwen. Men leest daarin slechts de meening der redactie en niets anders.*

Ziet daar, wat onze collega zonder blikken of blozen durft schrijven, zonder zich er blijkbaar rekenschap van te geven, welk een grove en onverdiende belediging hij daarmee onze redactie naar het hoofd slingert. Het is deze beschuldiging van partijdigheid, die wij wel meer vernomen hebben, maar, hoewel ons grievend, steeds met schouderophalen voorbijgegaan zijn. Nu zij echter in een buitenlandsch blad door een landgenoot wordt verkondigd, zij het ons vergund, even op de onjuistheid te wijzen. Men hoort die beschuldiging alleen van hen, van wie onze redactie tot haar leedwezen een of meer stukken heeft moeten weigeren. Zelfverblindende van zulke schrijvers leidt hen er toe, de reden der weigering niet te zoeken in het onvoldoende van hun werk, maar liever de redactie, die hun werk dorst weigeren, van partijdigheid te beschuldigen. Iedere redactie met eenige ervaring heeft daarvan ondervinding opgedaan en het is derhalve eigenlijk onbegrijpelijk, dat een redactie zulk een uiting, waarvan zij kan weten, dat zij onjuist is en slechts op zelfoverschatting berust, in haar kolommen toelaat. Nog niet zo heel lang geleden heeft tot onze groote verwondering de redactie van een zusterblad hier te lande een dergelijke beschuldiging aan ons adres in haar blad toegelaten, evenals zij telken jare toelaat, dat de uitgever van haar blad in zijn prospectus, om intekenaars te vangen, in bedekte termen op die partijdigheid zinspeelt. Wij hebben daarop gezwegen; thans lijkt ons echter een woord van protest niet misplaatst.

Redactie.

BEROEPSBELANGEN.

HET TOEKOMSTIG GEBREK AAN GENEESKUNDIGEN IN ENGELAND. — *The Hospital* twijfelt er niet aan, of gedurende de eerstvolgende vijf of zes jaren zal er een ernstig tekort aan geneeskundigen komen. Jongemannen, die student hadden zullen worden, en ook vele reeds studeerenden, zijn vertrokken naar het front. Op dit oogenblik moet men zich daarin schikken, maar voor de toekomst moet worden gezorgd. De ouders van jongelieden, die nog niet oud genoeg zijn om soldaat te worden, maar wel om te gaan studeeren, moeten worden aangespoord, voor hen het beroep van arts te kiezen, dat bij de toenemende vraag zeker goede vooruitzichten biedt. Maar verworpen moet worden het reeds geopperde denkbeeld, om de studie voor arts korter of gemakkelijker te maken. Met onbekwame artsen kan de toekomst het niet doen. Wel „wordt de examen-afgod te veel gediend”, maar men heeft nog geen geschikten plaatsvervanger gevonden. Het plan om een fonds bijeen te brengen, ten einde de studie te bekostigen van jongelieden, wier vader als arts in den oorlog is gevallen, is zeer sympathiek, maar zal niet in belangrijke mate in het toekomstige artsen-tekort voorzien. Het tegenwoordige tekort wordt hoe langer hoe dreigender. Vóór Januari verlangt het legerbestuur weder 2500 burger-artsen.

MISBRUIKEN IN DE ENGELSCHER ZIEKENFONDSPRAKTIJK. — De Engelsche ziekteverzekeringswetgever, die het meende te kunnen stellen zonder genees-